

Bilag 1 til Afsnit IX.**Uddrag af Betænkning**

fra

Kommissionen til Omordning af Poststyrelsen m. m.

Fra Foreningen af Jernbaneposthusbestyrere i Danmark er til Kommissionen indgaaet et Andragende.

Idet Kommissionen henviser til, at man i det foregaaende har fremsat Forslag til den i Andragendet omtalte Ændring i den organisatoriske Ordning at ophæve Postekspeditionernes Selvstændighed og henlægge dem i administrativ Henseende under de faste Postkontorer, skal man i øvrigt udtale følgende:

Foreningen bemærker, at i Fald Postvæsenet overføres til Ministeriet for offentlige Arbejder, vilde Henvendelsens rette Adresse være dette Ministerium. Dette mener Kommissionen ogsaa, og man tror ikke at kunne komme nærmere ind paa det af Foreningen udviklede om, hvorledes Virkningen vilde være økonomisk for Statsbanernes Stationsbestyrere, i Fald Vederlaget for Postforretninger indgik under den faste Lønning fra Staten, eller hvilke Regler der kunde fastsættes i Henseende til at sikre Privatbanernes Stationsbestyrere Postlønning, hvis Vederlaget for Postforretninger fra Postvæsenets Side udbetaltes Privatbanens Bestyrelse.

Man gør derimod opmærksom paa, at Postvæsenets Tarv formentlig kræver, at Stationsbestyrernes Interesse i Udførelsen af Postvæsenets Forretninger fastholdes fremdeles derved, at Postvæsenet direkte til de paagældende udbetaler den Løn, som efter Postforretningernes Omfang kan ydes i Henhold til den Postvæsenet givne Bevilling. Det er Kommissionens Opfattelse, at det vil være meget betænkeligt at svække den ved den direkte Lønningsudbetaling støttede — ja maaske reelt oprettede — Interesse for Postens Besørgelse paa alle Landstationer, og at Postvæsenet, eftersom den, der betaler for et Arbejde, har den naturlige Ret over dets Udførelse, vil tabe Myndighed til ved Inspektion og Paatale at sikre for Befolkningen og sig selv den gode Udførelse af Posttjenesten.

Man skal yderligere med Hensyn til Medhjælpen ved Postforretningers Udførelse paa Jernbanestationer bemærke følgende:

Lønnen for Postforretningerne er fastsat efter disses Omfang og dækker derfor helt deres Udførelse. Kan Stationsbestyreren derfor ikke selv udføre dem eller faa dem udført, er Forudsætningen for, at han kan opbære den fastsatte Løn, ikke til Stede. I saadanne Tilfælde, hvor der er fuldt Arbejde for en Posttjenestemand, har Postvæsenet med en paa Finansloven erhvervet almindelig Sanktion ladet den paagældende Stationsforstander faa en Postmedhjælper mod Afkortning i Lønnen af 650 Kroner aarlig. Men dette er kun praktiseret paa Steder, hvor der er en virkelig Arbejdsdag for en Postmand, og Kommissionen mener, at det af almindelige Grunde heller ikke gaar an at anbringe en Tjenestemand i en Plads, hvor der ikke er tilstrækkelig Brug for hans Arbejdskraft. Da Kommissionen imidlertid meget vel ser, at der kan forekomme adskillige Tilfælde, hvor Jernbanepersonalet er for stærkt optaget til, at det ogsaa kan besørges Postforretningerne, men hvor paa den anden Side disse ikke kan udskilles til en virkelig Arbejdsdag for en Postmand, anbefaler man til Gennemførelse en Ordning, hvorefter der til det paagældende Sted gives Assistance ved en Jernbanemedhjælper eller -elev, der kan deltage saavel i Jernbane- som Posttjenesten og derved faa en Arbejdsdag til Aflastning ogsaa af Jernbanetjenesten, idet det saa er en Selvfølge, at Baneadministrationen kan inddrage af Stationsforstanderens Postlønning en passende Sum. Dette Forhold kunde Postvæsenet ikke raade over, men det maatte være Banens Sag at ordne det saavel som Spørgsmaal om, hvad der i Lønnen maa afkortes for andre Præstationer fra Banens Side til Nytte for Postforretningerne, idet det fulde Vederlag for disse er ydet gennem Postlønningen til Stationsbestyreren.